

של המומיות, ומאז הן לא מוצגות לפני מבקרי המוסיאון.

עומדים מול אוצרותיו של תות"אנג'ראמו, ורגע אחרייה אתה עומד בכיכר שלפני המוסיאון, וכל הסיפורים המוכרים חוזרים על עצמם. עשרות אנשים מתנפלים על האוטובוס, ונכנסים ויוצאים דרך החלונות, נתלים מכוּחץ ועל הגג.

שלוס מהמעוזים

חברת הישראלים צוחקת כמי לוא פיה נוכח המראה המטורף הזה. חברת מצרים בגלביות, המזהה את הישראלים, אינה נעלבת. להיפך. המצרים צוחקים יחד עם הישראלים. יש כאלה שאומרים "איסראיל, איסראיל!" מוחאים כפיים, ומוסיפים "ולקאם".

מאוחר יותר, כשאנו חוצים את תעלת-סואץ, אנו מרגישים את ההתרגשות, מחפשים את מעוה-המוח, את בודפסט, את טלוויזיה ואת האי גרין. "הנה איזור ג'ניפה, והנה ג'בל עתקה. פה, כ־73, הנחיתו צנחנים,"

קשה היה שלא להתלהב מהפתיחות ומההביבות של האיש ברחוב. "שלוס" נשמע מכל עבר, ו"ברוכים הבאים למצריים". "ולקאם טו אוור קאנטרי, ריצ' איז נאו יור קאנטרי טו", אמר המצרי שהסביר לחבורה כיצד מייצרים פאפירוס.

והנה ביתה של ג'יהאן סאראת, בית לכוּ, מוקף חורשת-עצים ושני שומרים בפתח. והנה מינה האוז. פה, בחדר הזה, שבו אנו אוכלים ארוחת-צהריים צרפתית, נחתם חוזה-השלום. השיחות חרישיות, והמצרים יעילים וקורק' טיים. אחר כך משאירים להם תשר, כשאיש לא מתנגד.

קשה להאמין כי המדובר בחבורת ישראלים.

סיפורים מרתקים

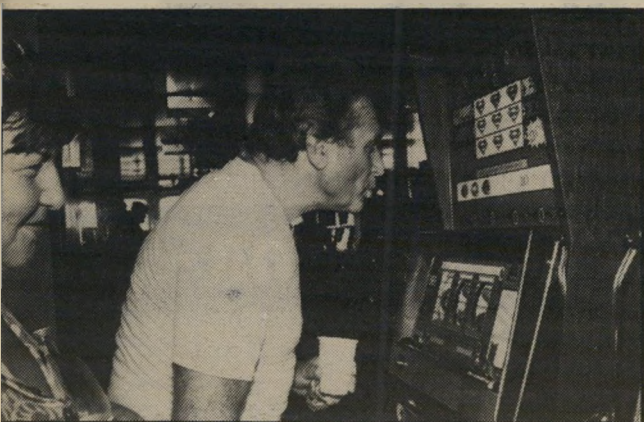
הנה המוסיאון. החבורה מתגוררת מסביב למרדכי, שמגלה לנו כי הוא עושה את הדוקטוראט שלו בהיסטוריה של מצריים העתיקה. הסיפורים שלו מרתקים. הוא מספר כי לפני שלוש שנים הורה הנשיא המנוח אל-סאדאת לסגור את החרר המפורסם

מכונת המזל חווה ברק, יועצת יופי בחברת קוסמטיקה, משחקת במכונת המזל, כשהיא אינה מסתירה את התלהבותה. חווה העבירה הרצאות-יופי במשך המסע, הצליחה לשכנע את כל הגברים בספינה להניח מסיכות-יופי על פניהם ומכרה להם מיני קרמים ומוצרים קוסמטיים.

גובה כחמישה מיליון דולר ליום. המעבר מתבצע פעמיים ביום: בערב לכיוון הים התיכון, ובבוקר לכיוון ים-סוף. למטה (מימין): הצוללן יוסי רם מנסה מזלו במכונת-המזל. זאת היא הסלאט משין" המפורסמת, הקרויה גם ליסטים-בעלי-יד אחת. מושכים ביד ומפסידים.

מעוז מצרי לאורך הגדה המערבית של תעלת-סואץ פזורים מעוזים מצריים. בעוד שלאורך הגדה המזרחית נותרו שרידי המעוזים הישראליים. המצרים במעוזים נופפו לשלוס. דמי-המעבר בתעלת-סואץ הם 30 אלף דולר, ומצריים

להט מישחקי עמונאל ויינברגר, בעל מיפעל מתל-אביב נועץ בלהט את מבטו במכונת-המישחק, בעוד אחת הנוסעות צופה בנעשה. אנשים ניענעו את המכונה, והתפללו שתפלוט מטבעות. אולם במרבית המיקרים בלעה המכונה את המטבעות.

אומר אחד המהמרים שלחם פה. "והנה שרירי הגשר שנבנה כדי להעביר אספקה לארמיה השלישית המכותרת, והנה העיר-סואץ".

המצרים במעוזים לאורך התעלה מנופפים לשלוס, ואנו מפליגים כשיירה עם ספינות אחרות, המפליגות לסעודיה, אולי לאיראן, אולי למיזרח הרחוק. נפנה לנמל אילת. בהמשך הדרך, ליד שארם-אל-שייח', נפרד.

"בשבילך אני יוחנן" ו"אני אהרוג אותך אם תכתבי את השם שלי בעיתון" הופכים להיות לא חשובים. פיתאום הקאזינו לא מעניין עוד. פיתאום אנחנו מרגישים איך מישפט בנאלי כמו "משק כנפי ההיסטוריה" עולה על השפתיים, ונוכרים במשמעות של ההסכם שנחתם בחדר ההוא כמלון מינה האוז שבו אכלנו ארוחת-צהריים.

